

дѣтца, ще се повѣселятъ и ще захвърлят играчката. Нашитѣ казаци сж добри момчета, обичатъ ракияга, цигаритѣ и дѣвойкитѣ.

Прѣтървания не можтѣ да се направятъ, защото Ферикъ-Паша го нѣма въ града; той заедно съ нежененигѣ офицери и съ казацитѣ е въ горитѣ и яроветѣ на служба султанска.

Тѣзи турски казани приличатъ на гусаритѣ на поета Давидовъ. Къ те се изжениха, тѣ сж раздѣлиха на двѣ части; жененигѣ станаха събутилници на пиенитѣ бестѣди и пияха наедно съ женитѣ си, докжтъ отъ пиянство носоветѣ имъ станаха червено-морави. Всѣкидневно тѣ се сваляха като мъртви при своитѣ любезни половици и спяха непробудно до сутрината, а на служба почти че не стживаха. Болѣститѣ, скрофулитѣ ревматизмѣтъ трѣската и въспалението, засвидѣтелствовани отъ докторитѣ, позволяваха имъ само да ходятъ по гости и да се разхождатъ съ женитѣ си. Станаха тѣ не христоролюбиво а винолюбиво воинство. Казацитѣ имъ се подсмиваха въ своитѣ пѣсни.

Нежененигѣ ако и да се веселятъ по-своему, по-казански, но още отъ ранни зори тѣ вече сж на конѣтъ шепкитѣ накривени, сабитѣ дрънчатъ и конѣтъ цвилятъ, подъ звдачитѣ. Тѣ првпускатъ по горитѣ и по яроветѣ, и въ тъмни ноци сж готови да възсѣднжтъ конѣтъ и да летятъ на бой. Тѣ иматъ, както се нѣво въ казанката пѣсенъ, сто любовници и нито една жена, и макаръ тѣ и да танцуватъ по лѣскавий паркетъ и да приказватъ за Жомини, нѣ не можтѣ да се попитатъ: гдѣ сте ви казацитѣ на миналитѣ години? Защото тѣ сж такива сжщо каквито бѣхж и юнацитѣ на Сагайдачний: гдѣто ударятъ тамъ всичкото е къ пухъ и прахъ, каквито бѣхж казацитѣ на Янъ Виговский, по храбростъ и по знание, владѣятъ и перото като казацитѣ на Брюховецкий — дѣто се хвърлятъ съ огънь и мечъ, всичко ще запалятъ, всичко ще изсѣкжтъ. Сами за себе си тѣ казваха: който иска да казакуза, той трѣбва да си остане ергенъ, който иска срамно да живѣе, той да се жени.